2 de novembre – Fidels difunts

DE LA MORT I DE MÉS ENLLÀ

per PACIÀ GARRIGA

La fe cristiana es recolza en una confiança absoluta en la Bondat de Déu que, perquè és infinita, ho pot tot: pot, en la mort de l'home, transformar-lo profundament bo i fixar-lo en la seva més profunda i meravellosa identitat.

L'única cosa que sap el creient davant la mort és que no l'espera el no-res, sinó el seu Pare, una Vida inconcebiblement nova amb Déu i en Déu. Això fou, per a la meva fe, la mort i la *resurrecció* de Jesús de Natzaret. I això és, per a la meva fe, la mort i la *resurrecció de la carn* o *dels morts* per a tots els homes que professem en el Credo.

La fe és només una petita gran llum, i encara amb zones més o menys extenses d'incertesa, de penombra. Penombra que és possible que faci ressaltar més el punt o centre lluminós: fa que la fe es reculli i s'intensifiqui.

La fe no és una ciència. La fe té més d'esperança —o de confiança— que no pas de saber. La fe és ignorant de moltes coses, molt més ignorant, i de moltes més coses, que no ens hem pensat en el decurs dels vint segles que portem de cristianisme. La fe, però, no és cega, té els ulls ben oberts. Si no, ¿com podria veure, o de què li serviria, la seva petita gran llum?

Un dels pensaments que potser m'haurien d'ajudar més en els darrers temps de la meva vida és que Déu comparteix la meva responsabilitat, que Déu és, juntament amb mi, el responsable de la meva vida, de la meva ruta, de la meva conducta, del fracàs parcial i relatiu i de l'èxit final i absolut de la meva existència, en un mot, de la meva *salvació* o totalitat (acomplerta al costat de la dels altres homes). Això m'hauria d'infondre una pau, una confiança, un abandó, àdhuc una felicitat que no poden ser expressats. Jo no solament soc jo. Jo soc Déu-en-mi. Jo soc jo-en-Déu. Jo soc Déu-i-jo. Tot això, d'una manera terrenal, amagada, miserable i tot. En espera que un dia, a no trigar, aparegui més enllà del temps i de l'espai en tot el seu esclat.

Déu mateix és el nostre més enllà de la mort. Aquest més enllà no és res més que l'assoliment en Déu de la pròpia identitat de cadascú. Guardats en la memòria eficaç de Déu, la mort no pot representar de cap manera el trencament o cessació de la relació d'amor que Ell ha establert amb nosaltres, més que més si aquesta ha estat corresposta. Amb la mort, som confiats definitivament a la fidelitat de l'amor de Déu. Sense que amb això quedi tampoc tot dit, gràcies a Déu. El dubte amb la seva major o menor inquietud perdura, un dubte i una inquietud que acompanyaran sempre el nostre jo terrestre i caduc dels quals la nostra fe cristiana es nodreix per tal de no morir sinó, tot al contrari, renovar-se i enfortir-se.